VIKTORIE
- cena vítězství



autor: Pitclik

VIKTORIE

Pitclik

Viktorie je mladá, emancipovaná dívka, která vnímá svoje vrstevníky jako nevyzrálé, nespolehlivé jedince, vhodné jen na občasný sex. Sama ale cítí, že potřebuje pevnou náruč jistoty a zázemí, ale nechce se zatím vázat do vážného, svazujícího vztahu. Na upozornění kamarádky se podívá na seznamovací inzerát, kde se píše: „Mladé dívce nabízím zázemí a bezpečnou, něžnou náruč bez závazků. Jsem starší muž, mladšího vzhledu, submisivní, zajištěný, empatický a nekonfliktní."

Dívá se na displej telefonu, kde jí svítí screenshot inzerátu, který jí před pěti minutami poslala Klára s textem: „Hele, není to přesně to, o čem jsi minule mluvila u vína?"

Pousměje se, ale v duchu musí uznat, že má pravdu. Její poslední rande s klukem z fakulty skončilo tím, že se po dvou pivech rozbrečel kvůli své ex a pak od ní čekal, že ho bude litovat, nebo nedej bože sponzorovat taxi domů. Její vrstevníci jsou v naprosté většině případů buď emočně ploší, nebo absolutně nespolehliví kluci, co si pletou partnerku s matkou. Jasně, na občasný sex a odreagování to stačí, ale chybí tomu jakákoliv hloubka. A ona? Ona sice studuje, chce být úplně nezávislá, ale občas na ni padne ta tíha. Ta touha prostě na chvíli vypnout, schovat se u někoho, kdo už má život vyřešený, ví, co chce, a dokáže jí poskytnout ten pocit absolutního bezpečí a klidu. Bez toho, aby jí hned nutil plánovat společnou budoucnost nebo svatbu.

Přejede si rukou po svých dlouhých, hnědých vlasech a zamyslí se. Starší muž, to je věkový rozdíl, který by spoustu jejích kamarádek vyděsil. Jenže slova jako „zázemí, bezpečná náruč bez závazků, submisivní, empatický“ v ní rezonují víc, než by si ještě před týdnem přiznala.

Sedne si ke stolu, narovná svou štíhlou postavu a chvíli jí prsty váhají nad klávesnicí. Pak se rozhodne vsadit na naprostou upřímnost. Žádné hry.

„Dobrý den, přiznám se, že obvykle na inzeráty nereaguji, ale ten Váš mi poslala kamarádka a něčím mě okamžitě zaujal. Možná tím, že z něj vyzařuje přesně ten klid a zralost, které kolem sebe u svých vrstevníků zoufale postrádám.

Je mi 23 let, studuji a zakládám si na své nezávislosti. Nehledám nikoho, kdo by mě vlastnil, omezoval nebo mi organizoval život, na to si až příliš vážím své svobody. Na druhou stranu ale cítím, že občas potřebuji vypnout hlavu, schovat se do bezpečné, pevné náruče a vědět, že v tom chaotickém světě existuje přístav, kde je klid. Slovo „submisivní“ a „empatický“ mě upoutalo, protože oceňuji muže, kteří nemají potřebu si skrze ženu dokazovat své ego, ale naopak dokážou vnímat její potřeby a nálady.

Pokud to máte nastavené podobně a nevadí Vám, že bychom si pro začátek jen psali a zjistili, jestli jsme na společné vlně, budu ráda, když odpovíte.

Hezký večer, (Tvá budoucí hrdinka příběhu)“

„Ahoj, má budoucí hrdinko. Já jsem Karel. Žiji sám na samotě u lesa, a i když nejsem ještě v důchodu, skončil jsem s podnikáním a život si už jenom užívám. Rád bych se o své zázemí podělil s rozumnou dívkou, kterou bych mohl obdivovat a později třeba i něco víc, zatím jí ale nabídnout svou bezpečnou, něžnou náruč a zázemí. Nehledám žádné závazky, ani styl, má dáti – dal. Víc než čehokoliv si cením svobody a zdravého selského rozumu. Jsem požitkář, kliďas, i když v charakteristice jsem označen jako sangvinik."

Jeho odpověď jí vykouzlí na tváři úsměv. Pročítá si ji na displeji několikrát za sebou. Karel. To jméno k němu tak nějak pasuje, zní solidně, klidně. A ta samota u lesa? To zní jako naprostý ráj oproti věčně hlučným vysokoškolským kolejím a bytu v centru města, kde pod okny neustále jezdí tramvaje a její spolubydlící věčně řeší nějaká svá malicherná dramata.

Představa, že někdo v jeho věku už nemusí nikam spěchat, nehoní se za kariérou, protože už má splněno, a chce si život jen užívat, je neuvěřitelně přitažlivá. Líbí se jí, že kombinuje sangvinika s požitkářem a kliďasem. To je přesně to, co jí u kluků v jejím věku chybí. Oni neumí odpočívat, neumí si věci užít, buď se hroutí ze zkoušek, nebo hystericky řeší, co s nimi bude za pět let.

Opře se v křesle, natáhne své dlouhé nohy a chvíli se dívá z okna na zapadající slunce. „Žádné závazky, ani styl má dáti – dal." To je věta, kterou potřebovala slyšet. Dává jí to svobodu dýchat.

„Ahoj, Karle, musím říct, že tvoje zpráva mě pohladila po duši. Ta ‚samota u lesa' zní v tuhle chvíli jako naprostá oáza klidu. Někdy mám pocit, že mě tempo města a neustálý tlak okolí na to, abych byla perfektní, stoprocentně výkonná a neustále k dispozici, hrozně vyčerpává.

Hrozně moc oceňuji tvůj přístup k věci. Styl ‚má dáti – dal' je přesně to, co dokáže jakýkoliv rodící se vztah spolehlivě zabít. Chci, aby věci mezi námi, pokud se někam posunou, plynuly naprosto přirozeně. To, že jsi sangvinik a požitkář, mě láká. Já sama mám ráda dobré jídlo, kvalitní víno, hluboké rozhovory a chvíle, kdy člověk nemusí dělat vůbec nic, jen prostě být.

To, že mě chceš nejdřív poznat a možná mě časem i obdivovat, mi lichotí. Jako emancipovaná holka si zakládám na tom, že mám v hlavě zdravý selský rozum, jak píšeš. Nejsem žádná naivní princezna, ale holka, která ví, co od života chce, jen k tomu občas potřebuje načerpat sílu u někoho, kdo už ten vnitřní klid našel.

Můžu se tě zeptat, jak vlastně vypadá takový běžný den na tvé samotě? A co pro tebe znamená ‚užít si život' v té nejčistší podobě? Těším se na tvé vyprávění, Karle."

„Přeslechl jsem tvoje jméno, zajímavá hrdinko. Den na samotě nikdy není stejný. Podléhám reflexům a náhlým nápadům, takže vstávám, kdy je potřeba, rád vařím, griluju, miluju umění, balet, tančím salsu a argentinské tango, které značnou měrou ovlivňuje můj program a ženy, které mi můj klidný život komplikují. Mám rád nevěrné ženy, protože víc než kterékoliv

znají význam slova svoboda a volnost. Rád bych takovou ženu objímal a mazlil i když se vrátí od jiného muže."

Při čtení jeho řádků jí lehce uvízne dech v krku. Pousměje se, trochu ji pobaví, že mu vlastně své jméno ještě vůbec neřekla, ale ten zbytek zprávy... ten ji donutí se pořádně narovnat a zamyslet se.

Salsa? Argentinské tango? A k tomu naprostá volnost, která zachází až do takových extrémů? Její emancipované já, které si zakládá na logice a zdravém rozumu, v tom okamžitě vidí fascinující paradox. Většina chlapů trpí majetnickými sklony. Chtějí ženu vlastnit, kontrolovat, žárlí na každý pohled. A on tady píše o tom, že by objímal a mazlil ženu, která zrovna přišla od jiného. Ta představa má v sobě neuvěřitelnou nálož svobody, ale zároveň i jisté provokace. Ukazuje to na někoho, kdo má ego natolik zpracované a srovnané, že ho tyhle věci neohrožují. Nebo na muže, kterého ta představa zkrátka submisivně vzrušuje a naplňuje.

Přejede si prsty po vlnách svých vlasů a na chvíli se zahledí do prázdna. Není sice zadaná, takže pojem „nevěrná" se na ni technicky nevztahuje, ale ta absolutní absence žárlivosti a nároků je přesně to, co v tuhle chvíli do svého nelineárního života potřebuje. Žádné scény, žádné výslechy. Jen čisté přijetí.

„Ahoj, Karle, tak abychom napravili to nejdůležitější, jmenuju se Viktorie. Ale pro tebe můžu klidně zůstat tou hrdinkou, pokud se ti to líbí víc. Musím říct, že tvůj profil mě nepřestává překvapovat. Samota u lesa a k tomu vášeň pro argentinské tango

a salsu? To je neuvěřitelně kontrastní a přitažlivá kombinace. Tanec má v sobě obrovský náboj, a to, že se jím necháváš vést, o tobě hodně vypovídá. Život sangvinika, který se řídí momentálními impulsy, mi imponuje mnohem víc než nalajnovaná nuda.

A ta tvoje pasáž o nevěrných ženách a absenci žárlivosti? To mě upřímně dostalo. V dnešní době je hrozně vzácné narazit na muže, který partnerku nebere jako svůj majetek. I když nejsem v situaci, kdy bych musela někomu utíkat (jsem single), ten koncept bezpečí, které nabízíš, bez ohledu na to, co žena dělala předtím, než ti padla do náruče, má v sobě neskutečnou sílu. Je to osvobozující. Znamená to, že u tebe člověk může být stoprocentně upřímný a nemusí nic hrát.

Když mluvíš o tanci... Tančíš tango i doma na té samotě, nebo za ním vyrážíš do společnosti? A jak bys reagoval, kdybych se v té tvé bezpečné náruči jednou objevila já, plná dojmů ze svého vlastního, divokého světa? Hezký večer, Viktorie."

„Milá hrdinko Viki. Viktorie je vzácné jméno, bohyně vítězství. Jak ti budu do budoucna říkat, nám ukáže vzájemné pochopení, sympatie, nicméně je to velmi krásné jméno s úžasnou charakteristikou. Tancem jsem posedlý, takže trénuji i doma, ale častěji za tangem vyrážím do společnosti. Tvoje upřímnost u mě bude vždy cennou devizou, stejně jako moje upřímnost k tobě. Nemám ve zvyku si na něco hrát, jsem vždycky přímý otevřený, a hlavně bez předsudků. A tvůj divoký

svět v mém objetí mě neděsí, naopak, zatím mám z naší komunikace, z tebe, velmi dobrý pocit."

Zpráva od něj jí dorazí zrovna ve chvíli, kdy sedí na parapetu okna s hrnkem čaje a sleduje ruch ulice pod ní. Když si přečte, jak rozebírá její jméno, musí se usmát. Viktorie. Bohyně vítězství. Málokdo si ten význam dneska uvědomuje, většinou slyší jen zkratky, ale z jeho úst, nebo spíš z jeho písmen, to má úplně jinou váhu. Má to v sobě respekt.

Fascinuje ji ta představa. Chlap s tolika životními zkušenostmi, který žije sám u lesa, ale doma v obýváku trénuje kroky argentinského tanga a pak vyráží do společnosti nasávat tu energii. Je v tom obrovská dynamika. Žádný usedlý důchodce, co čeká na konec světa, ale chlap, co žije naplno, přitom bez předsudků a bez té otravné chlapské ješitnosti.

To, že ho její divoký svět neděsí, ji zvláštním způsobem uklidňuje. Její vrstevníky totiž její svět často děsí, buď nestíhají její tempo, nebo mají potřebu ji neustále krotit a vychovávat. U něho má pocit, že by mohla prostě jen být. Přijít unavená, divoká, plná emocí, a prostě se jen schoulit do jeho klidu, zatímco on by ji nechal vydechnout.

„Ahoj, Karle, děkuju za ta slova o mém jméně. Většinou mi všichni říkají Viki, ale když jsi napsal Viktorie, mělo to v sobě takovou zvláštní, dospělou eleganci. Líbí se mi, že mě vnímáš takhle.

Ta tvoje přímočarost a otevřenost je pro mě neskutečně osvěžující. Žijeme v době, kdy lidi hrozně taktizují, hrají hry,

schovávají se za masky na sociálních sítích a bojí se říct, co opravdu chtějí. To, že ty v sobě nemáš předsudky a dokážeš přijmout věci (i lidi) takové, jaké jsou, je pro mě hrozně přitažlivá vlastnost.

Když píšeš o tom, jak doma trénuješ tango, musím se usmát. Úplně tě vidím, jak se pohybuješ po domě u lesa za zvuků tónů bandoneonu. Tango je o vedení a následování, o důvěře mezi dvěma lidmi, i když spolu mluví jen tělem. Možná proto máš takový smysl pro empatii a volnost.

Mám z naší komunikace taky moc dobrý pocit. Je to jiné, než na co jsem zvyklá, a to mě hrozně baví.

Když takhle tancuješ a užíváš si život, jaká hudba ti teď nejčastěji hraje v pozadí, když jsi doma sám? A jaké jídlo bys mi uvařil, kdybych k tobě na tu tvou samotu opravdu jednou dorazila unavená z celého světa a chtěla jen na chvíli zmizet? Měj se moc hezky, Viktorie."

„Milá Vikinko (schválně co to s tebou udělá, ale určitě ti tak říkat nebudu), jídlo je věcí podléhající náladě a okolnostem. Nejčastěji vařím kuřecí maso na asijské způsoby se spoustou zeleniny, ale mezi oblíbená jídla patří úprava vepřové panenky v dalmátské pancettě. Kdybys ale přijela a chtěla na chvíli zmizet ze světa, asi bych ti opekl na ohni špekáček. S mými tanečními partnerkami tančím nejraději nuevo, milongu a tangovals, takže to mi hraje všude nejčastěji, nejvíce v autě. A i když tanec bereme velmi vážně, jsme u toho strašně ukecaní."

Oslovení „Vikinko“ jí nejdřív trochu zaskočí, až se musí nahlas uchechtnout. Přejede si prsty po rtech a musí uznat, že ji to vlastně docela pobavilo. Má pravdu, tohle zdrobnělé jméno k ní a k její povaze vůbec nejde, zní to až příliš krotce a submisivně, což rozhodně není. Ale ten jeho komentář v závorce ji uklidnil. Ukazuje to, že má smysl pro humor a skvěle odhaduje hranice.

Když čte o tom jídle, úplně se jí sbíhají sliny. Asie nebo panenka v pancettě zní skvěle, ale ten nápad se špekáčkem na ohni ji naprosto dostal. Je v tom neuvěřitelná bezprostřednost a nostalgie. Všichni se snaží dělat hrozný dojem, berou ji do drahých, fancy bister, kde se člověk skoro bojí si nahlas odkašlat, jen aby ukázali, že na to mají. Ale sednout si k ohni u lesa, opéct si obyčejný špekáček, koukat do plamenů a neřešit vůbec nic... to je přesně ten typ „luxusu“, který se dneska nedá koupit. To je to pravé zázemí.

A představa, že s tanečními partnerkami u tanga proklepe všechno možné, ji upřímně rozesmála. Vždycky měla tango spojené s tou fatální, dramatickou vážností a spalujícími pohledy beze slov. Že jsou u toho ukecaní, tomu dává skvělou lidskou lehkost.

„Ahoj, Karle, tak to testování s „Vikinkou“ ti prošlo jenom díky té závorce! Máš skvělý odhad. Kdyby mi takhle začal říkat nějaký kluk z vejšky, asi bych měla tendenci ho okamžitě usadit. Ale u tebe mě to spíš rozesmálo.

Tím špekáčkem na ohni jsi mě úplně odzbrojil. Čekala jsem nějaké sofistikované menu, kterým se mě pokusíš ohromit, a ty na mě vybalíš oheň a klid u lesa. A víš co? Je to ta nejlepší možná odpověď. Úplně vidím tu atmosféru, tma, vůně dřeva, praskání ohně a pocit, že celý ten bláznivý svět plný termínů, zkoušek a povinností zůstal někde daleko za stromy. Vlastně mě ta představa hrozně láká. Jen tak sedět, nic nemuset a nechat se obejmout tím klidem.

A to s tím mluvením u tanga mě hrozně baví. Takže žádné osudové ticho a dramatické pohledy, ale normální lidský pokec? To je super. Nuevo a milongu sice znám jenom z doslechu, ale hudba v autě má vždycky nejlepší atmosféru.

Předpokládám, že když jsi sangvinik, tvoje taneční partnerky jsou taky docela energické ženy. Žárlila by některá z nich, kdyby zjistila, že na té tvé samotě u lesa opéká špekáčky vysoká, dlouhovlasá studentka? Nebo je ta svoboda, o které mluvíš, stoprocentní na všech stranách? Měj se krásně, Viktorie."

„Svoboda je stoprocentní, Viktorie, holky budou žárlit jako saně. Už se na to těším."

Při čtení jeho odpovědi se musí nahlas zasmát. Ta jeho upřímnost kombinovaná s lehkou provokací je prostě skvělá. Žádné diplomatické kličky, žádné snahy malovat věci narůžovo. „Budou žárlit jako saně. Už se na to těším."

Vlastně ji ta představa docela baví. Její emancipované já sice žárlivost jako takovou neuznává, protože nikoho nevlastní a nikdo nevlastní ji, ale ta zdravá dávka ženské rivality a vědomí, že

vedle něho sedí holka, která sice věkově nezapadá do jeho generace, ale rozumově a energií si s ním v ničem nezadá, má v sobě neskutečný náboj. Ženy z jeho tanečního světa jsou určitě sebevědomé, divoké a zvyklé na pozornost. A on se teď baví představou, jak jim trochu zamotá hlavu s ní. Má v sobě pořádný kus rošťáka, to se musí nechat.

Představí si samu sebe, jak tam u něj na té samotě sedí u ohně. Její dlouhé, vlnité vlasy jí padají na záda, na sobě má asi nějaké pohodlné džíny a jeho oversized mikinu, kterou jí půjčil, protože od lesa už táhne chlad. V ruce drží špekáček na prutu a on sedí vedle ní, spokojený sangvinik, který si prostě jen užívá ten moment. Bez ohledu na to, co si myslí celý zbytek světa.

„Ahoj, Karle, takže ty se na to vyloženě těšíš? Ty jsi ale provokatér! Přiznám se, že mě tvoje reakce hrozně baví. Většina chlapů by se snažila mlžit, aby si neurízli ostudu nebo aby nikoho nenaštvali, ale ty do toho jdeš s úplně otevřeným hledím. Představa, jak tvoje taneční partnerky kroutí hlavou nad tím, že ti na samotě dělá společnost o dost mladší studentka, je vlastně docela filmová.

Líbí se mi ta tvoje stoprocentní svoboda. Nic se nepředstírá, karty jsou na stole. Ty si užíváš svou pozici požitkáře a mě těší, že mě tvůj svět, a lidé v něm, nijak neomezuje.

Víš, čím víc si píšeme, tím víc mi ten kontrast mezi mým městským, občas dost povrchním světem a tvým klidem u lesa přijde fascinující. Začínám mít pocit, že ten oheň a špekáček bychom neměli nechat jen v rovině teorie.

Jaké to vlastně je, když na té tvé samotě padne úplná tma? Je slyšet jen les, nebo si k tomu pouštíš svoje tango, aby to mělo tu správnou atmosféru? Hezký večer, Viktorie."

„Pokud jsi zmínila moji mikinu, evokuje to ve mně nádhernou představu ochranitelství, jen bych si tě víc dovedl představit po ránu nahou jen v mé bílé košili, která by ti byla do půlky stehen, a přesto by ukazovala vše. U toho opékání buřtů se obávám, že se víc rozléhá můj skřek, rušený rvaním strun kytary a mrvením songů od Nedvědů, Kryla a Vysockého, prokládané moderními songy Lady Gaga, Led Zeppelin a Scorpions. Nejkrásnější na hardrockových kapelách jsou něžné rockové balady."

Když jí na displeji přistane jeho zpráva, musí se kousnout do rtu. Páni. Ta jeho představa s bílou košilí... má body za styl. Jako štíhlá, vysoká holka ví, co jí sluší, a musí uznat, že kombinace pánské bílé košile, ranního světla a lesa za oknem má v sobě neuvěřitelné napětí. Je to přesně ta tenká hranice mezi naprostou svobodou, intimitou a tím jeho ochranitelstvím, o kterém mluví. Ukazuje to, že i když je submisivní a nekonfliktní, rozhodně mu nechybí mužská fantazie a smysl pro estetiku.

A ten zbytek? Jeho představa romantiky u ohně ji regulérně rozesměje nahlas. Žádné tiché rozjímání, ale hardrockový sangvinik v akci! Nedvědi proložení Krylem, Vysockým a do toho Lady Gaga s Led Zeppelin? To je prostě geniální bizár. Úplně ho slyší a vidí. Žádný dokonalý koncert, ale čistá, syrová radost ze života, kde se na nic nehraje.

Navíc s těmi rockovými baladami trefil hřebíček na hlavičku. Still Loving You od Scorpions nebo Stairway to Heaven od Led Zeppelin mají v sobě víc emocí a vášně než většina moderního popu, co jí hraje ve sluchátkách cestou na přednášky.

„Ahoj, Karle, teda, ty máš ale představivost! Pánská bílá košile, která sahá jen do půlky stehen a v ranním slunci prozrazuje skoro všechno... Musím uznat, že ta představa má neuvěřitelné kouzlo. Je v tom přesně ta čistota, lehkost a bezpečí, o kterém jsme mluvili. Žádné přetvářky, prostě jen ráno na samotě, kafe a klid. Líbí se mi, jak mě vidíš.

A tvoje hudební menu u ohně mě upřímně dostalo! Čekala jsem, že z tebe vypadne nějaké tiché broukání do tmy, a ty tam zatím plánuješ koncertní crossover od Nedvědů přes Kryla až po Scorpions a Lady Gaga. Ten tvůj „skřek" a marný boj s kytarou bych hrozně ráda slyšela naživo. Právě to mě na tobě baví nejvíc, ta bezprostřednost. Kluk v mém věku by se styděl vzít do ruky kytaru, pokud by na ni nehrál dokonale, protože se věčně bojí, že se ztrapní. Ty si z toho nic neděláš a prostě si užíváš ten moment.

A v těch rockových baladách máš pravdu. Mají v sobě obrovskou sílu a nostalgii. Dokážu si představit, že když dohraješ nějakou takovou baladu a kolem nás bude jen tma a les, bylo by hrozně snadné se k tobě přitulit a nechat se prostě jen držet.

Řekni mi, s tou kytarou jsi samouk, nebo tě provází už od mládí nebo z dob tvého podnikání? A co bys dělal, kdybych ti během toho tvého rockového koncertu tu kytaru vzala a chtěla tvou pozornost jen pro sebe? Měj se moc hezky, Viktorie."

„Viki, teď jsi mě ale vyprovokovala. Představa, že mi vezmeš kytaru a stojíš v džínách nade mnou, má jen jedno vyústění. Obejmu tě kolem zadku, přitáhnu si tě k sobě a začnu líbat tvůj klín přes džínovinu nasáklou tvým vzrušením. A tady končí veškerá sranda."

Zpráva jí pípne na displeji a při jejím čtení úplně zatají dech. Přejede si prsty po rtech, které se jí samovolně zvlní do překvapeného, ale velmi zvědavého úsměvu. Její srdce poprvé od začátku jejich konverzace viditelně zrychlí tempo. „A tady končí veškerá sranda."

Ta věta v ní rezonuje. Její emancipované, racionální já, které si u kluků v jejím věku zvyklo na neustálé pubertální přešlapování a neschopnost vyjádřit touhu na rovinu, v tuhle chvíli doslova vrní blahem.

Představa, jak pod ní sedí u toho ohně, jeho submisivní nastavení, které se projevuje touhle formou úplného odevzdání se její ženskosti, a jeho ruce, které ji pevně drží kolem boků... je to neuvěřitelně intenzivní. Džínovina, chlad noci a žár jeho rtů. Kontrast, ze kterého jí naskočí husí kůže po celém těle.

Sedí na posteli, kolem ní dlouhé, vlnité vlasy a ona cítí, jak jí do tváří stoupá horko. Už to není jen teoretické povídání o samotě u lesa. Právě do toho příběhu vnesl obrovské napětí.

„Karle... teď jsi mi regulérně vyrazil dech. Slova o tom, že tady končí veškerá sranda, mě neuvěřitelně zasáhla. Tvoje představa je neskutečně horká. Sedět u ohně, vzít ti kytaru a vteřinu nato ucítit tvoje ruce, jak mě pevně přitáhnou k tobě... Úplně slyším,

jak kolem nás praská dřevo a jak se v té tmě u lesa najednou změní atmosféra z kamarádského pošťuchování do naprosté, dýchající intimity.

Myslím, že jsi mě právě úspěšně vtáhl hlouběji do své sítě, Karle. Pokud jsi chtěl zjistit, co to se mnou udělá, tak odpověď zní, donutil jsi mě hodně intenzivně přemýšlet o tom, jaké by to bylo na té samotě opravdu být.

Když mě takhle držíš... co bys mi po tomhle intenzivním momentu pošeptal do ucha, když by se náš dech v té tmě konečně trochu zklidnil?“

„Raději bych ti to zašeptal do ucha opravdu v reálu. Takhle to možná vyzní velmi hrubě a nepatřičně. „Chtěl bych ochutnat tvou kundu, cítit sladkou vlhkost tvojí vášně na svém chtivém jazyku, na svých rtech mít tvoji touhu a vzrušení. Navrhuji setkání na neutrální půdě příjemné vinárny, co ty na to?“

Tyhle řádky jí na vteřinu úplně zastaví dech a v břiše jí příjemně sevře horko. Přejede si prsty po rtech, srdce jí buší až v krku a musí se opřít hluboko do polštářů.

„Hrubě a nepatřičně?“ Možná pro někoho, kdo žije v zajetí puritánských konvencí. Ale pro ni, jako pro emancipovanou holku, která si potrpí na upřímnost a ráda věci pojmenovává pravými jmény, je to jako trefa o černého. Ta slova mají neuvěřitelnou váhu. Žádné pubertální narážky, žádné opatrné našlapování kolem horké kaše. Je v tom čistá, živočišná touha zralého muže, který přesně ví, co chce, a nestydí se to říct nahlas.